

2 П бр.14100/2013

ЗАПИСНИК О ГЛАВНОЈ РАСПРАВИ

састављен дана 18.02.2015. године
пред Првим основним судом у Београду

Председник већа - судија
Гордана Аранђеловић

Тужилац: ЉУБИША ДИКОВИЋ

Тужени: НАТАША КАНДИЋ И ДР.

Записничар
Маја Антонијевић

Почетак у 09,30 часова

Расправа је јавна

Председник већа-судија отвара главну расправу, објављује предмет расправљања и утврђује да су на расправу дошли:

За тужиоца: Лично са пун.адвокатом ЂУРО ЧЕПИЋ по пуномоћју у спису.

За тужене адвокат Горан Доловић , по пуномоћју у спису и првотужена лично

ОД ОСТАЛИХ ПОЗВАНИХ ЛИЦА:

У својству публике присутна Анила Јеласијевић

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се рочиште за главну расправу одржи.

Пун.тужиоца у свему при тужби и постављеном тужбеном захтеву. Предлаже да суд на данашњем рочишту саслуша парничне странке.

Пун.тужених оспорава тужбу и постављени тужбени захтев и остаје при до сада изнетим наводима у речи на рочиштима и поднесцима. Истиче да тужени нису нудили никакву нагодбу тужиоцу, јер да су то хтели, признали би тужбени захтев који је првобитно гласио на износ од 10.000,00 динара. Сматрали су да је сувишно да се води грађанска парница од стране тужиоца обзиром на функцију коју обавља и обзиром на чињеницу да нико није изјавио да је тужилац ратни злочинац, већ је само речено да су појединци припадници из јединице којом је тужилац командовао вршили одређене радње у зони одговорности те јединице за које се сматра да су кажњене.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК:

Тужилац Љубиша Диковић од оца [REDACTED] [REDACTED] године у месту [REDACTED] општина [REDACTED] са станом у [REDACTED] по занимању официр ВС, није у сродству, нити у завади, упозорен на дужност казивања истине и на последице давања лажног исказа, изјави:

Данас смо пред судом из неколико разлога, првенствено због грубе увреде и повреде мог личног достојанства, части и угледа, првенствено као човека и грађанина, а потом и мене као породичног човека, обзиром да имам децу, супругу, рођаке, кумове итд., који су били у прилици да слушају и читају све оно што је написано о мени и проживљавају то. Ја не могу одвојити функцију коју обављам од себе, јер се самим тим наноси штета функцији коју обављам и институцији коју представљам. Ја то једноставно не могу одвојити јер сам све то ја. У потпуности остајем при свим наводима изнетим у тужби. На парницу сам се одлучио управо због грубих повреда и неистина које су наведене у тзв” досијеу” Диковић Љубише. У истом “досијеу” се не говори да су неки други нешто радили, него управо ја и то да сам чинио лоше радње или нешто што је било кажњиво, тј противзаконито. Мене друготужени оптужује за нешто што је највежа оптужба која може бити поднета против једног човека, а то су ратни злочини и то ме оптужује у јавности, где највећу љагу можете ставити на човека. Људи који ме не познају рећи ће “види, он је злочинац, он је радио..., није спречавао... итд”. Прва оптужба да сам ја током 1994.-1995. године као командант 16. граничног батаљона суделовао у хапшењу муслимана је потпуно нетачна. Обзиром да сам ја крајем августа 1994. године

предао дужност 16. граничног батаљона и упућен сам на школовање у Београд где сам био током 1995. године, о чему постоје и писмени докази у спису. Нити сам ја хапсио, нити сам био присутан и нејасно ми је шта је таква тврдња имала за циљ, осим да ме повреди као човека и да ми нанесе штету. Оптужба да сам дана 20.04.1999. године наредио капетану Драгану Митровићу и капетану Бори Аџемовићу да дођу до мене заједно у једном возилу, уместо појединачно и опрезно како налажу правила ми је потпуно нејасна обзиром да таква правила не постоје, али је и нетачно. Читајући наведено породице пок.Митровића и Аџемовића помислиће да сам ја крив за њихову смрт, а не они који су поставили заседу. Овакви наводи такође су имали за циљ да повреду мене и моју породицу. Истичем да пок. Митровић и пок.Аџемовић иначе никако нису могли погинути заједно јер је Аџемовић погинуо пре 20. априла 1999. године. Наводи да су под мојом командом од маја 1998. године у 37. бригади више официра војне безбедности обучавали и увежбавали групе убица, криминалаца итд., те да су их од јула 1998. године одводили на Косово као добровољце и припаднике ВЈ истичем да сам дужност команданта 37. бригаде примио 03.11.1998. године и никако нити је рађено напред наведено, нити је могло бити рађено под "мојом командом". Такође наводи у тачки 7 тзв "досијеа" да сам ја "суделовао у присвајању имовине албанаца, не само са подручја Дренице, него са целог Косова..." су неистинити јер 1998. године 37. бригада се није налазила на простору Косова, ја сам се тада налазио у Рашкој. Ја не могу да будем миран када све ово читам и управо зато сам по први пут на суду. Управо зато што сам оптужен кроз медије. Апсолутно су нетачне и тврдње да нисам спречио злочине које сам имао обавезу да спречим, јер за све злочине за које сам сазнао да су их учинили припадници 37. бригаде ја сам санкционисао и за 15. људи сам предао доказе те је покренута судска процедура против истих, све како правила налажу. Наводи да сам задржао за себе скупочени амерички "ланд ровер" и "мерцедес 300", као и да сам постао власник хиљаде грла крупне и ситне стоке, отете од косовских албанаца, апсолутно наносе љагу мом имену и мојој породици, као и начелнику Генералштаба. Пре него што је то написано, све је то могло бити проверено, јер није то игла у пласту сена. Нити сам задржао наведена возила, нити имам крупну и ситну стоку. Наводи се да сам безобзирно учествовао у пљачки албанске имовине, али ме занима када и где сам то учинио, да ли сам то учинио сам? Какву год одлуку донео суд, истичем да све што сам до сада стекао стекао сам искључиво својим радом и залагањем. Потичем из сиромашне и честите породице и поносим се свим оним што сам као човек, грађанин и официр учинио у току свог службовања учинио. Све што сам радио радио сам поштено и честито. Сматрам да су сви напред изнети наводи изнети само да ми нанесу штету да ме повреду и понизе. Износ који је предмет тужбеног захтева не треба мени лично, већ ће бити дат у хуманитарне сврхе а на суду је да одлучи да ли тај износ мени припада или не. Ја сам богат човек, али не у материјалном смислу, новац ми не треба, јер имам дивну и честиту породицу, дивне пријатеље и институцију на чијем сам челу. Сматрам да ништа лоше у животу нисам учинио, а поготово не све оно што је написано у наводном "досијеу".

Пун.тужиоца питања нема.

На питање пун.тужених да ли је у време када је тужилац био командант 16. граничног батаљона било нелегалног преласка државне границе са простора Босне

на територију РС, пун.тужиоца приговара и истиче да треба да се постављају питања искључиво везана за тужбени захтев, обзиром да се овде не расправља о кривично правним питањима, те

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

не дозвољава се давање одговора на постављено питање.

На питање пун.тужених да ли је тужиоцу познато да су припадници 16. граничног батаљона ухапсили неке људе, пун.тужиоца поново приговара наводећи да се овде не ради о кривичном поступку или истрази већ смо дужни да се држимо у границама тужбеног захтева сходно члану 3 став 1 ЗПП-а, те

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

не дозвољава се давање одговора на постављено питање.

На питање пун.тужених да ли је у 37. моторизованој бригади било добровољаца који су обучавани како би касније били прикључени тој јединици и обављали борбена дејства, пун.тужиоца приговара из истих разлога као до сада наведених, те

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

дозвољава се давање одговора на постављено питање

Тужилац одговара да у мају 1998. године никаквих добровољаца у бригади није било. Били су само војни обвезници односно лица која смо позивали на обуку по ратном војном распореду.

На питање пун.тужених да ли су у саставу 37. моторизоване бригаде били Слободан Стошић и Миодраг Ђорђевић, те ако јесу у ком својству су били и да ли су они изводили обуку лица која нису била у сталном саставу бригаде, већ су накнадно позвана, пун.тужиоца се противи истичући да је одговор на то питање дат у самом реферату тужбе, а пун.тужених упорно покушава да изађе из оквира ове грађанско правне ствари, јер очигледно нема доказе за своје наводе, те

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

дозвољава се давање одговора на постављено питање, те тужилац одговара: мислим да је Слободан Стошић је био у саставу 37. моторизоване бригаде, а не

могу да тврдим за Миодрага Ћорђевића. Сваки официр изводи обуку, али 1998. године како је наведено у "досијеу" Стошић није спроводио никакву обуку са добровољцима.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

не дозвољава се давање одговора на питање које послове је обављао Стошић у јединици.

На питање пун.тужених да ли је тужилац за време боравка на Косову за службене или личне потребе користио возило ланд ровер и мерцедес 300, пун.тужиоца се противи из већ наведених разлога, те

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

дозвољава се давање одговора на постављено питање, те тужилац одговара: за личне потребе нисам користио наведена возила, а јесте ме службено превозило возило ланд ровер то је било 1999. године, али нисам за себе лично задржао ни амерички ланд ровер нити мерцедес 300 како је то наведено у "досијеу".

На питање пун.тужених да ли су наведена возила била војна возила или суприбављена на Косову и Метохији, пун.тужиоца се противи јер питање излази из оквира тужбеног захтева и исто не сме бити дозвољено, јер се овде не бавимо имовинско правним питањима, су

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Опомиње се пун.тужиоца да не узима реч без дозволе суда, те да се не обраћа непосредно првотуженој под претњом удаљења из суднице.

Пун.тужиоца истиче да је разлог његове реакције је то што првотужена већ два пута изговара његово име у негативном контексту.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

не дозвољава се давање одговора на постављено питање.

Пун.тужених питања више нема, с тим што приговара на вођење расправе, јер се иста води као да је у питању само једна странка, овде се Љубиша Диковић не третира као сваки тужилац, већ као начелник Генералштаба и дошли смо у ситуацију да немамо фер суђење јер је данашња расправа осмишљена да тужилац каже своје виђење навода из тужбе, тако да се ствара ситуација да је овде истина

само што је наведено у тужби. Све време се бавимо само голом формом а не суштином, упорно избегавајући контекст, због кога је саопштење издато.

Пун.тужиоца поводом навода пун.тужених истиче да суд води овај поступак у целости у складу са одредбама ЗПП-а и ниучему није одступио од тога, а речи пун.тужених третира у смислу покушаја удаљења од материје у овој правној ствари, јер доказе за своје тврдње немају.

На питање првотужене да ли тужилац сматра да је дневни лист "Политика" поуздана новина, пун.тужиоца приговара наводећи "да се овде не бавимо вредносним судовима", већ је наша дужност да се бавимо чињеницама, и у том светлу је важно да разлучимо битне од небитних чињеница, а само питање је ван тужбеног захтева, јер се тражи вредносни суд.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Не дозвољава се давање одговара на постављено питање.

Због протеча рока одређеног за рочиште

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Рочиште се одлаже, а наредно се заказује за

19.05.2015. године у 12,00 часова

што је присутнима саопштено уместо позива, те их не позивати и исти упозорени на законске последице недоласка.

Упозорава се тужилац да ће на наредном рочишту бити настављено његово саслушање у својству парничне странке, постављањем питања од стране првотужене, као и првотужена да ће на следећем рочишту бити саслушана у својству парничне странке, те се исти упозоравају на законске последице недоласка.

Записничар

Довршено у 11,15 часова

Судија